

DE ZAAK TEGEN ALEX CROSS

JAMES PATTERSON BIJ UITGEVERIJ CARGO

**Alex Cross**

*Slaap kindje, slaap*

*Tweestrijd*

*Cross Country*

*Ik, Alex Cross*

*Cross Fire*

*Kill Alex Cross*

*Ren, Alex Cross*

*Erewoord, Alex Cross*

*Doodswens*

*Gerechtigheid*

*Over de grens*

**The Women's Murder Club**

*Zevende hemel*

*Achtste bekentenis*

*Het negende oordeel*

*Het tiende jaar*

*Het elfde uur*

*De twaalfde van nooit*

*Het dertiende ongeluk*

*De veertiende leugen*

*De vijftiende affaire*

*De zestiende verleiding*

**Overige titels**

*De affaire*

*Je bent gewaarschuwd*

*Bikini*

*Partnerruil*

*Ooggetuige*

*Moordweekend*

*Hitte*

*Honeymoon*

*Minnares*

*Bekentenis van een moordgedachte*

*Onzichtbaar*

*Zoo*

*Moordhuis*

James Patterson

*De zaak tegen Alex Cross*

Vertaald door Waldemar Noë



2018

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2017 James Patterson

Copyright Nederlandse vertaling © 2018 Waldemar Noë

Oorspronkelijke titel *The People vs. Alex Cross*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown and Company, New York

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Jelena Jovanovic/Arcangel Images

Foto auteur Deborah Feingold

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 0660 1

NUR 305

[uitgeverijcargo.nl](http://uitgeverijcargo.nl)

Voor Carole – mijn kleine zus,  
absoluut een van mijn drie favorieten,  
en zeker de slimste Patterson



## PROLOOG

*Een warme zomeravond*





## EEN

De stem van een vrouw klonk vanuit een groot en bochtig koloniaal huis dat aan een schaduwrijke straat lag waar de geur van bloeiende struiken overheerste. ‘tw-Two?’ riep ze met een zwoel accent. ‘Waar ben je? Mama wil dat je voor haar naar de winkel gaat.’

Het bleef even stil voordat ze nog eens riep. ‘tw-Two? Deuce?’

Timmy Walker jr., tw-Two, ook wel bekend als Deuce, was twaalf en had net enkele stappen in het bos gezet dat aan de achtertuin grensde.

*Wat nu weer?* dacht Deuce. Hij had betere dingen te doen dan voor zijn moeder heen en weer te fietsen naar de winkel. Nee, hij had véél betere dingen te doen.

De achterdeur ging knarsend open.

‘Deuce,’ riep zijn moeder. ‘Kom op, nu. Dan krijg je later een ijsje van me.’

Dat was verleidelijk, maar Deuce hield zich aan zijn plan en volgde het vertrouwde pad dat heuvelafwaarts naar een oude houthakkersroute leidde die langs een kronkelend bosbeekje liep. Het was laat op de dag. Het koperkleurige zonlicht viel schuin; het was nog steeds warm en klam.

Deuce hield een oude verrekijker vast die hij van zijn opa had gekregen, en dacht: *warm en klam. Dat is mooi. Er gebeurt altijd een hoop als het op dit uur van de dag warm en klam is en de nacht gaat vallen.*

Hij wierp een blik op zijn camouflage-outfit; een t-shirt en een korte broek, en dacht: *ik ben er perfect op gekleed. Ik kan heel dichtbij komen, en ik heb alles bij me.*

Muggen zoemden om hem heen. Hij probeerde er een op zijn oor te raken en hoorde daarna hoe het orkest van de cicaden aanzwol. Hij rook vuur in de verte en diepte uit zijn zak een sigaret op die hij uit zijn moeders geheime pakje had gepikt.

Hij stak hem op, nam een trek en blies de rook naar de muggen. Dat hielp.

Met de sigaret in zijn mond stak hij het beekje over en volgde de houthakkersroute die meer dan een kilometer parallel aan het water liep tot er een splitsing kwam. Hij sloeg links af, het ging hier heuvelopwaarts en hij stopte af en toe om te luisteren. Niets.

Toch was hij er zeker van dat hij vanavond iets goeds zou zien. Het was vrijdagavond en dat was de beste tijd. En het was nazomer, wat het zelfs nog beter maakte. Daarbij, je hoefde ze niet altijd eerst te horen. Daar was hij ondertussen wel achter gekomen, toch?

Deuce naderde de top van de heuvel en zette de bijpassende camouflagehoed op. Toen hij boven was, tuurde hij in het laatste gouden zonlicht door de wirwar van struiken en bladeren. Niets.

Hij deed een stap. Niets. Nog een stap.

Daar!

Deuce glimlachte, boog zich voorover en sloop de heuvel af in de richting van een grote open plek aan het eind van een landweg met diepe voren erin. Er lag een berg kreupelhout, en de grond lag bezaaid met lege bierblikjes en allerhande verpakkingen. En aan de rand stond een eenzame Toyota Camry geparkeerd.

De motor was uit. De ramen stonden open. Er stond geen muziek aan. Deuce wist precies waarom de auto daar stond. Hij hield de verrekijker voor zijn ogen en richtte hem op de achterbank van de Camry, waar een stel bezig was met elkaar.

Deuce zag een blote rug. Een meisje!

Perfect.

En ze was blond! Nog beter.

Ze ging opeens rechtop zitten; ze moest zeventien of achttien zijn – schitterend! Toen verscheen er een ander topless meisje naast haar, ze was jonger en bloedmooi. Ze begonnen te kussen en strelen.

## TWEE

De twaalfjarige dacht dat hij een hartverzakking zou krijgen en keek ademloos toe. Hij liet de verrekijker met trillende handen zakken, zocht in zijn broekzak en haalde een tweedehands iPhone 4 tevoorschijn die hij online had gekocht. Hij tikte op het icoontje van de camera.

*Dit is nu al legendarisch, dacht Deuce. Dit wordt onvergetelijk.*

Hij deed voorzichtig een stap naar voren, en toen nog een, tot hij aan de rand van de open plek stond. Hij focuste een moment op de gepassioneerde meisjes achter in de auto, maar hief zijn verrekijker niet om ze beter te kunnen zien.

Hij was nu op een missie. Deuce zette de camera in de video-stand en tikte op 'record'.

Hij zorgde ervoor dat hij tussen de donkere bomen bleef en liep naar rechts, langs de berg kreupelhout tot hij de Camry was gepasseerd. Hij stelde zich voor dat hij een poema was en bewoog langzaam en geruisloos tot hij de auto en de meisjes op nog geen vijftien meter vanaf de andere kant onder zich zag.

Vanaf deze kant kon hij zien dat de meisjes volledig naakt waren. Hij was opgewonden en gefascineerd; eigenlijk wilde hij nog dichterbij komen, in de auto zelf als het even kon. Maar dan kon hij alles wel vergeten.

Hij had ze perfect in beeld. En er was genoeg licht. Hij wist zeker dat dit zijn meesterwerk zou worden. *Twee blondines? Ik word een held!*

Deuce lachte bijna hardop, maar raakte volkomen gebiolo-geerd toen hij zag dat het ene meisje haar hand vanaf de borst van de ander naar beneden liet glijden, naar haar...

De jongen hoorde het gebrom van een motor en keek om zich heen. Het klonk alsof er een voertuig op hoge snelheid naar de open plek reed. De meisjes hoorden het ook en graaiden hun kleren bij elkaar.

*Wat krijgen we nou?* kreunde Deuce.

Hij hoorde een gil en draaide zich weer naar de auto toe. Een van de meisjes keek hem recht aan door het open raam.

‘Daar staat een kleine viezerik in camouflagekleren!’ riep ze. ‘Hij filmt ons!’

Deuce schrok zich rot en begon te rennen. Hij schoot het bos in en nam dezelfde weg terug. Met een grijns op zijn gezicht sprong hij over stammen en ontweek bomen, alsof hij uit een kasteel was ontsnapt met het kroonjuweel in zijn zak.

En op een bepaalde manier was dat ook zo, toch? Terwijl hij naar de houthakkersroute sprintte, wierp hij een blik op de telefoon die hij stevig omklemd in zijn hand hield. Het was dan wel niet het legendarische filmpje waarop hij had gehoopt, maar het was nog steeds...

Deuce hoorde een voertuig de open plek op denderen en stoppen. Een van de meisjes gilde.

Hij stopte en keek om. Het zweet liep over zijn gezicht, en hij rekte zijn nek om iets door de muur van bladeren te kunnen zien.

De jongen zei tegen zichzelf dat hij zo snel mogelijk naar huis moest gaan en het filmpje op zijn computer moest uploaden. Dan kon hij de rest van de avond zijn succes vieren en bedenken aan welke website hij de beelden zou verkopen. Maar hij kon geen weerstand bieden aan zijn aangeboren nieuwsgierigheid,

hij werd naar de rand van de open plek teruggezogen.

De zon ging onder. Er vielen schaduwen over de ruimte. Voor de Camry stond een witte bestelbus met een stationair draaiende motor, waardoor Deuce niet kon zien wat erachter gebeurde.

Hij keek door de verrekijker en zag dat de ramen van de bus donker getint waren. Op de zijkant stond DISH NETWORK.

Dat bedrijf van die schotelantennes? Hier? Was dat niet...?

‘Nee!’ hoorde hij een van de meisjes schreeuwen. ‘Alsjeblieft! Niet doen! Help! Jongen? Help ons, jongen!’

Deuce realiseerde zich dat ze om zijn hulp riep, hij wist niet wat hij moest doen.

Er volgde nog een schreeuw, deze keer luider en vol afgrijzen. Een van de meisjes huilde en snikte; ze smeekte haar belager te stoppen.

Deuce begon te trillen van angst. *Ren weg!* zei een stem in zijn hoofd.

Er werd een portier dichtgegooid. Daarna hoorde hij de schuifdeur van de bus, het geschreeuw van de meisjes klonk nu gedempt.

*Misschien kan ik nu maar beter geen foto maken, dacht Deuce. Maar hier is iets vreselijks aan de hand, ik moet iets doen.*

Hij zocht koortsachtig in zijn zakken en haalde er een kleine magnetische telelens uit die hij op de camera van de telefoon plaatste. Hij zette de fotostand aan en zoomde van zo’n vijftig meter afstand in op het nummerbord van de bus, dat door het parkeerlicht werd bestreken.

De koplampen van de bus werden aangezet. De motor werd gestart. Ze vertrokken.

Deuce zette snel de flitser uit en begon foto’s te maken. *Klik, klik, klik.* Hij had er vijf geschoten toen de bus optrok, vaart maakte en van de open plek wegreed.

De jongen zag het voertuig uit het zicht verdwijnen. Hij zette de verrekijker voor zijn ogen om naar de Camry te kijken. Hij zag in het laatste daglicht dat de auto leeg was. Er viel geen enkele beweging te zien. De meisjes waren verdwenen.

Deuce trilde over zijn hele lichaam, hij voelde zich misselijk. Die meisjes hadden gegild.

Hij besloot dat hij iets moest doen. Hij zou de seksscènes wissen, een verhaal verzinnen waarom hij dit allemaal had gezien en naar de politie gaan. Ze zouden de Camry vinden, erachter komen waar de meisjes waren en uitzoeken wie de bestuurder van de Dish-bus was.

En dat kon hij maar beter zo snel mogelijk doen.

Hij keek naar zijn telefoon. Hij toetste 911 in, maar er gebeurde niets. *Geen bereik*, zag hij linksboven op het scherm staan. Hij moest terug naar de andere kant van de beek, daar zou hij weer kunnen bellen.

Deuce keek om zich heen, oriënteerde zich en liep in de richting van de houthakkersroute. Het werd zo donker, maar hij liep al sinds zijn vierde door deze bossen.

Toen de jongen de route had bereikt, was er een wassende maan achter hem verschenen. Hij zette een drafje in en passeerde de helling.

Toen die steil naar beneden liep, ving Deuce een glimp op van iets donkers en zwaars dat op hem afkwam.

Hij probeerde weg te duiken, maar het was te laat.

Een onderarm sloeg tegen zijn keel en haalde hem onderuit. Zijn bovenlichaam, armen en hoofd sloegen met een harde klap naar achter en schoten daarna weer terug voordat hij de grond raakte.

De jongen voelde botten breken en zijn hoofd knalde tegen iets aan. Hij zag sterretjes, en had zijn armen en handen uitge-

strekt om zijn val te breken. Zijn iPhone was het bos in gevlogen, net als alle lucht in zijn longen.

Deuce was een paar seconden compleet verdoofd en kon niets anders dan schaduwen en duisternis zien. Hij hoorde niets anders dan zijn eigen gerochel, en voelde niets anders dan pijn over zijn hele lichaam.

Toen hoorde hij de stem van een man naast zich. ‘Goed, dan,’ zei hij. ‘Waar dacht jij heen te gaan, jongeman?’



DEEL EEN

*Platina beschadigt de hersens*



## HOOFDSTUK 1

Ik keek in de slaapkamerspiegel en probeerde de perfecte knoop in mijn stropdas te leggen.

Het was zoiets simpels, een dagelijks ritueel voordat ik naar mijn werk ging, en toch lukte het me niet.

‘Wacht, Alex, laat me je helpen,’ zei Bree, die naast me kwam staan.

Ik liet de stropdas hangen en zei: ‘Het zijn de zenuwen.’

‘Dat snap ik,’ zei Bree, die voor me ging staan en de twee einden in haar handen nam.

Ik ben zo’n vijftien centimeter langer dan mijn vrouw, en ik blikte vol verwondering omlaag om te zien hoe makkelijk ze de stropdas knoopte.

‘Mannen kunnen dat niet,’ zei ik. ‘We moeten achter de ander staan om het te kunnen doen.’

‘Dat is een kwestie van perspectief,’ zei Bree, die de knoop tegen mijn adamsappel aantrok en de opstaande kraag terugdeed. Ze aarzelde, keek toen met grote, bezorgde ogen naar me op en zei: ‘Nu ben je klaar.’

Ik voelde me enigszins misselijk. ‘Denk je?’

‘Ik geloof in je,’ zei Bree, die op haar tenen ging staan en haar hoofd in haar nek legde. ‘We geloven allemaal in je.’

Ik kuste haar en drukte haar tegen me aan.

‘Ik hou van je,’ zei ik.

‘Voor altijd en eeuwig,’ zei Bree.

Haar ogen waren vochtig toen we elkaar loslieten.

‘En nu sterk zijn,’ zei ik en hield mijn hand onder haar kin.  
‘Denk aan wat Marley en Naomi hebben gezegd.’

Ze nam een tissue uit de doos en droogde haar tranen terwijl ik mijn colbert aantrok.

‘Beter?’ vroeg Bree.

‘Perfect,’ zei ik en ik opende de slaapkamerdeur.

De drie andere deuren op de overloop stonden open en de slaapkamers waren donker. We liepen naar beneden. Het gezin had zich in de keuken verzameld. Nana Mama, mijn grootmoeder van in de negentig. Damon, mijn oudste, die van Johns Hopkins was overgekomen. Jannie, mijn hardloopwonder van de middelbare school en Ali, mijn vroegwijze negenjarige. Ze waren gekleed alsof we naar een begrafenis gingen.

Ali zag me en barstte in tranen uit. Hij rende naar me toe en omklemde mijn been.

‘Hé, jongen,’ zei ik en aaide hem over zijn bol.

‘Het is niet eerlijk,’ snikte Ali. ‘Het is niet waar wat ze zeggen.’

‘Natuurlijk is het niet waar,’ zei Nana Mama. ‘We moeten ze gewoon negeren. Schelden doet geen pijn.’

‘Dat weet ik niet, Nana,’ zei Jannie. ‘Ik weet wat pap moet voelen. Je zou eens moeten zien wat er allemaal op de sociale media staat.’

‘Laat het links liggen,’ zei Bree. ‘We staan achter je vader. De familie gaat voor.’

Ze kneep in mijn hand.

‘We gaan ervoor,’ zei ik. ‘Met opgeheven hoofd. En ga nergens op in.’

Nana Mama pakte haar handtas en zei: ‘Nou, ik zou hier wel een koekenpan in willen stoppen om er iemand een dreun mee te verkopen.’

Ali hield op met snikken en begon te lachen. ‘Zal ik hem voor je meenemen, Nana?’

‘De volgende keer. En ik gebruik hem alleen maar als ze me uitdagen.’

‘Ik heb nu al medelijden met ze, Nana,’ zei Damon. We moesten allemaal lachen.

Ik voelde me iets beter en keek op mijn horloge. Kwart voor acht.

‘Laten we gaan,’ zei ik en liep door het huis naar de voordeur.

Daar wachtte ik even, ik hoorde hoe mijn gezin zich achter me formeerde.

Ik haalde diep adem, stak mijn borst vooruit als een marinier die acht moest geven en draaide de knop om. De deur zwaaide open en ik stapte de veranda op.

‘Daar heb je ’m!’ riep een vrouw.

Cameralampen werden aangezet terwijl er een golf van kreten oprees uit de kleine menigte van paparazzi en actievoerders die zich voor ons huis in Fifth Street, Southeast Washington, DC, had verzameld.

Het waren er zo’n vijftien tot twintig; sommigen met camera’s en microfoons, anderen met protestborden waarop ik werd aangeklaagd, en het regende vragen en verwensingen. Het was zo’n gekkenhuis dat ik er niets uit kon opmaken. Tot een man met een bariton luid genoeg riep om over het rumoer heen te klinken.

‘Bent u schuldig, doctor Cross? Heeft u die mensen in koelen bloede vermoord?’

## HOOFDSTUK 2

Een zwarte SUV met getinte ramen stopte voor ons huis.

‘Blijf bij elkaar,’ zei ik, het geschreeuw negerend. Ik wees naar Damon. ‘Help Nana Mama, als je wilt.’

Mijn oudste zoon ondersteunde mijn grootmoeder en we liepen in één blok van het trapje af, en door de voortuin naar het trottoir.

Een journalist hield een microfoon onder mijn neus en riep: ‘Doctor Cross, hoe vaak heeft u in uw carrière uw pistool getrokken?’

Ik had geen idee, dus ik negeerde hem, maar Nana Mama snauwde: ‘En hoe vaak heeft u in uw carrière een stomme vraag gesteld die nergens op slaat?’

Het kostte me daarna de nodige moeite de meute van me af te houden terwijl we over het trottoir naar de SUV liepen. Toen de rest van ons gezin in de auto zat, nam ik voorin plaats en trok het portier achter me dicht.

Nana Mama slaakte een diepe zucht.

‘Ik haat ze,’ zei Jannie toen we wegreden.

‘Het is alsof ze pa nodig hebben om te kunnen bestaan,’ zei Ali.

‘Het zijn bloedzuigers,’ zei de chauffeur.

Al snel arriveerden we bij het District of Columbia Courthouse op 500 Indiana Avenue. Het was een glad kalkstenen ge-

bouw met twee vleugels en een atrium van glas en staal over de lobby; voor het gebouw bevond zich een groot plein dat door gecultiveerde tuinen werd geflankeerd. Bij mijn huis werden we door twintig aasgieren opgewacht, hier troffen we zo'n zestig jakhalzen aan die zich verlekkerden op mijn confrontatie met de rechterlijke macht.

Mijn advocaat, Anita Marley, stond ons ook op het trottoir op te wachten.

Ze was lang en atletisch gebouwd, met kastanjebruin haar, een sproeterige huid en felle groene ogen. Marley had in het damesvolleybalteam van de University of Texas gezeten, waar ze tevens een acteeropleiding volgde; later werd ze een briljante rechtenstudent op Rice. Ze was gesoigneerd, pretentius en vrolijk, maar ook een beruchte lastpak in de rechtszaal, en dat was de reden waarom we haar in de arm hadden genomen.

Marley opende mijn portier.

'Vanaf nu voer ik het woord, Alex,' zei ze op gebiedende toon terwijl de beschuldigingen en het gescheld losbarstten; dit was nog veel erger dan zonet voor mijn huis.

Ik had het in het verleden vaak gezien: een horde van lokale en landelijke journalisten die stond te wachten om je als een hapklare brok aan het monster van de nieuwsmedia te voeren. Ik was echter nog nooit zelf zo'n hapklare brok geweest.

'Praat met ons, Cross!' schreeuwden ze. 'Ben jij niet een deel van het grote probleem in dit land? Zijn jouw cowboypraktijken niet een voorbeeld van wat er mis is met de politie in Amerika? Alsof jullie boven de wet staan?'

Dat stak me en ik antwoordde: 'Niemand staat boven de wet.'

'Niet reageren,' siste Marley me toe. Ze nam me bij de elleboog en voerde me dwars door de menigte naar de ingang van het gerechtsgebouw.

Ze kwamen als een zwerm stekende horzels achter ons aan.

Vanuit de achterhoede schreeuwde een man, met een gespeeld angstige stem: ‘Niet schieten, Cross! Niet doen!’

Anderen vielen hem bij, tot velen het op dezelfde toon scandeerden. ‘Niet schieten, Cross! Niet doen!’

Ondanks mijn goede voornemens wilde ik het toch zien, en ik draaide mijn hoofd om. Ik zag protestborden met een foto van mij en een groot rood kruis eroverheen, daaronder de tekst  
GEEN POLITIEGEWELD OF DEZE MAN IS SCHULDIG!

Toen we bij de ingang waren, hield Marley haar pas in. Ze draaide zich om en stelde zich bloot aan de lampen, camera’s en microfoons om de verzamelde pers toe te spreken. Ik gooide mijn schouders naar achter en stak mijn kin omhoog.

Mijn advocaat hief haar hand op en sprak met een luide, gedeceerde stem: ‘Doctor Cross is een onschuldig man. Hij heeft zijn functie als rechercheur uitgeoefend. We zijn blij dat hij nu eindelijk zijn naam kan zuiveren.’